

РЕШЕНИЕ

№ 18913

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110166141 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД срещу М. С. Г. и Е. С. Г., с която са предявени обективно кумулативно искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че М. С. Г. и Е. С. Г., дължат солидарно на „Т.С.“ ЕАД сумата 3685,71 лева за главница - цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 29.08.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата 595,59 лева за мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 18.08.2022 г.; 31,91 лева за главница - цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.07.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 29.08.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата 06,51 лева за мораторна лихва за период от 31.08.2019 г. до 18.08.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №46720/2022 г. по описа на СРС.

Твърденията на ищеца са, че по силата на договорно правоотношение по общи условия, приети по реда на чл. 150 от ЗЕ, доставял до процесния имот топлинна енергия за исковия период, чиято стойност не била платена в предвидените срокове от ответника като клиент на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от ЗЕ. Солидарната отговорност претендира с довод, че през процесния период ответниците са съпрузи и отговарят на осн. чл. 32 от СК. Претендира се право на обезщетение по чл.86 ЗЗД.

Ответната страна оспорва исковите по основание и размер, и по съображения за липса/недоказана на облигационна връзка между страните и основание на претендираната солидарна отговорност. Навежда възражение за изтекла погасителна давност.

Третото лице-помагач „Т.с.“ ЕООД на страна на ищеца счита, че няма отношение към спора.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От ч.гр. дело №46720/2022 г. по описа на СРС се установява, че за предявените парични вземания на 29.08.2022 г. ищцовото дружество е подало заявление за издаване на

заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, по което постановена заповед за изпълнение, а ответната страна е възразила, че дължи тяхното изпълнение.

По реда на чл. 192 от ГПК е приет Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 10.11.1992 г. се установява, че М. С. Г. и Е. С. Г. придобиват правото на собственост върху ап. 21, находящ се в *****.

Ищецът представя Удостоверение за съпруг/а и родствени връзки от 16.11.2018 г., издадено от Столична Община, съгласно което Е. С. Г. и М. С. Г. са съпрузи.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „(с)обствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“ Ето защо качеството потребител на топлинна енергия се свързва с принадлежността на вещно право на собственост върху имота. При така ангажираните от ищеца писмени доказателства, съдът приема, че ответниците отговарят за неплатените суми към ищеца, като собственици на имота, съразмерно на притежаваните равни ид.ч. от правото на собственост - по ½ ид.ч., доколкото друго не е посочено в договора за продажба и не се доказва пълно и главно, че ответниците са съпрузи, кога точно е сключен бракът им, дали и кога е прекратен, както към датата на придобиване на имота, така и през исковия период. За процесния период не може да приеме, че е приложима материалноправната норма на чл. 32 от СК. Не се твърди и доказва изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ – ответникът да е упражнил възражение срещу ОУ в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, както и че е сключен индивидуален договор за продажба на топлинна енергия с трето лице след придобиване на правото на собственост, в т.ч. да има друг приобретател. Ирелевантно е дали ответник фактически е обитавал имота. Предвид това исковата претенция за главница за неплатена доставка на топлинна енергия се доказва по основание, освен по твърдението за солидарна отговорност, за което следва да се отхвърли.

От заключение на съдебна техническа експертиза, неоспорено от страните и преценено по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че за исковия период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. реално потребеното количество топлинна енергия е на стойност сумата 3685,71 лв., като в нея не са включени лихви или стари задължения, а за сметка на ищеца са отчислявани технологичните разходи на абонатната станция. Вещото лице установява, че през целия процесен период е начислявана от ищеца топлинна енергия за отопление на имот, топлинна енергия отдадена от сградна инсталация и за доставка на БГВ. В жилището има общо 3 броя отоплителни тела - радиатори, на които са монтирани 1 брой топлинен разпределител и 1 брой термостатен вентил, от които 2 броя радиатори са демонтирани/затапени/, както и с 1 брой щранг-лира в помещението баня, както липсва водомер за отчитане на БГВ и за периода потреблението на топла вода е начислено при условията на база „служебен отчет“, за 2 лица /собствениците/ с нормативно определен разход в размер на 140 л. топла вода на брой потребител. Следва да се отбележи, че топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ). Клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, и дължат плащането й. В този смисъл са разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 на СЕС, за това, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите

части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

От съдебна счетоводна експертиза, неоспорена от страните и преценена по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че няма извършени плащания за предявените парични вземания; вещото лице представя в табличен вид изчисления за лихва за забава, която е определена само по вземания по обща фактура.

Искът за установяване на съществуване на правото на парично вземане, удостоверено в заповед за изпълнение, съгласно чл. 422, ал. 1 от ГПК се счита предявен от датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което е сторено на 29.08.2022 г. На основание чл. 116, б. „б” от ЗЗД, считано от тази дата спират да текат давностните срокове. Съгласно чл. 111, б. „в” от ЗЗД, правото на парично периодично вземане, каквото е това на топлофикационното дружество, съгласно Тълкувателно решение №2/2013г. на ВКС, както и вземането за лихва, се погасява с изтичането на тригодишна давност. Претендират се парични вземания за главници за периода за периода 01.05.2019-30.04.2021 г. и погасени по давност ще са изискуеми парични вземания преди три години назад от датата на предявяване на исковата молба (чл. 114, ал. 1 от ЗЗД) – преди 29.08.2019 г. Приложими след 11.08.2016 г. са Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, които публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ. Според чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на паричното вземане за цена на топлинна енергия се определя според правилата в ОУ при прогнозни сметки. Тъй като в чл. 33, ал. 1, във вр. чл.32, ал.1 от ОУ е уговорено, че потребителят е длъжен да заплаща продажната цена за доставена топлинна енергия ежемесечно – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, тези парични задължения стават изискуеми на 45-то число, следващо месеца, за който са дължими, и от този момент започва да тече погасителната давност. Следва да се съобрази, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл. /69 дни/, давностните срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. Ето защо в конкретния случай не се установява покрито с давностен срок вземане за главница, поради което правото на парично вземане за цена на доставка на топлинна енергия е възникнало в предявения размер.

Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ. От приетите писмени доказателства не се установява извършването на услуга дялово разпределение, чрез съставянето на главни и индивидуални отчети, с оглед на което претенцията за главница за неплатено възнаграждение е недоказана и неоснователна. Поради това се явява неоснователен и акцесорния иск за лихва. В тази връзка следва да се отбележи, че установените фактически положения обосновават единствено неоснователност на евентуално регресен иск на ищеца спрямо третото лице-помагач, доколкото не се твърди и доказва друго.

Съобразно приложимите Общи условия от 2016 г., а именно чл. 33, ал. ал. 1 и ал. 4 от продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, съответно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. Ответник не твърди и не доказва да е погасил в срок паричното вземане за главница

за цена на доставка на топлинна енергия, поради което ищецът има право на обезщетение за забавено изпълнение за непогасената главница за цена на топлинна енергия. Предвид основателността на иска за главница, подлежи на уважение акцесорната претенция за лихва, съобразно изчисленията на вещо лице по ССЧЕ – 595,59 лв.

В заключение съдът приема за основателни исковите претенции за главница и лихва, във вр. доставка на топлинна енергия, които суми се разпределят, както следва: от М. Г. 1842,85 лв. – главница, с 297,80 лв.; и от Е. Г. 1842,86 лв. – главница, с 297,79 лв. – лихва за забава. Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение -29.08.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ищецът има право на съдебни разноски, като предвид Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковете за сумата общо 828,94 лв. за платени държавни такси, възнаграждения на вещи лица и юрисконсулт, последното на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, определено е от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25-26 от НЗПП; а от всеки ответник по 414,47 лв.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че М. С. Г., с ЕГН:*****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на основание чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 1842,85 лева - главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 29.08.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата 297,80 лева - мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 18.08.2022 г.; за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 46720/2022 г. по описа на СРС.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Е. С. Г., с ЕГН:*****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на основание чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 1842,86 лева - главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 29.08.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата 297,79 лева - мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 18.08.2022 г.; за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 46720/2022 г. по описа на СРС.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, срещу М. С. Г., с ЕГН:*****, и Е. С. Г., с ЕГН:*****, икове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК по чл. чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 32 от СК, за признаване за установено, че М. С. Г., с ЕГН:*****, и Е. С. Г., с ЕГН:*****, дължат солидарно на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, сумата 31,91 лева - главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за имот в *****, за периода от 01.07.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 29.08.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата 06,51 лева - мораторна лихва за период от 31.08.2019 г. до 18.08.2022 г.; както и че дължат солидарно сумата 3685,71 лева за главница - цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 29.08.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата 595,59 лева за мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 18.08.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 46720/2022 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА М. С. Г., с ЕГН:*****, и Е. С. Г., с ЕГН:*****, да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 828,94 лева или всеки един сумата 414,47 лева – съдебни разноски по ч.гр.дело №46720/2022 г. и гр. дело

№66141/2022 г., и двете по описа на СРС.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.с.“ ЕООД на страната на „Т.С.“ ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____